

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 756/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. decembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., advokátska kancelária, Nezábudková 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 4 C 53/2015 z 12. septembra 2016 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 Co 480/2016 z 26. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením

Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 53/2015 z 12. septembra 2016 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 480/2016 z 26. apríla 2017. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 3. novembra 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 C 53/2015 domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy. Dňa 7. septembra 2016 vzal žalobu v celom rozsahu späť a žiadal, aby okresný súd konanie zastavil. Spomedzi dvoch žalovaných si žalovaný 1 uplatnil nárok na náhradu trov konania.

Uznesením okresného súdu č. k. 4 C 53/2015-98 z 12. septembra 2016 bolo konanie zastavené, pričom žalovanému 1 bol priznaný nárok na náhradu trov konania. Podľa názoru okresného súdu k účinnému späťvzatiu žaloby došlo skôr, než by sa pojednávalo vo veci samej, resp. než by sa začalo predbežné prejednanie sporu, a preto bolo konanie zastavené, k čomu súhlas žalovaných nebol potrebný. Sťažovateľ (a rovnako aj ďalší dvaja žalobcovia) vzal žalobu späť, čím procesne zavinil, že sa konanie muselo zastaviť.

Podľa názoru sťažovateľa k späťvzatiu žaloby došlo až na základe nových skutočností, o ktorých nemal pri podaní žaloby vedomosť, a preto nie je možné dávať mu na zodpovednosť zastavenie konania.

V podanom odvolaní smerujúcom proti výroku o náhrade trov konania bolo poukázané okrem iných skutočností aj na to, že žalovaný 1 negatívne ovplyvnil hospodárnosť konania.

Uznesením krajského súdu č. k. 17 Co 480/2016-125 z 26. apríla 2017 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené s tým, že žalovaný 1 má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Sťažovateľ namieta, že uznesenie okresného súdu týkajúce sa priznania nároku na náhradu trov konania je neurčité, pretože z neho nevyplýva, v akom rozsahu sa tento nárok žalovanému 1 priznáva.

Uznesenie krajského súdu obsahuje podľa sťažovateľa taktiež vo výroku neurčité rozhodnutie, podľa ktorého sa uznesenie okresného súdu vo výroku o nároku žalovaného 1 na náhradu trov konania potvrdzuje, pričom ani krajský súd neuviedol zrozumiteľne a riadne rozsah ním uznaného nároku na náhradu trov konania žalovaného 1.

Sťažovateľ namieta, že po vydaní nezákonného uznesenia krajského súdu z 26. apríla 2017 okresný súd následne priznal žalovanému 1 ním vyčíslené trovy konania v rozsahu 100 %.

Podľa názoru sťažovateľa v konaní nebola dodržaná zásada rovnosti strán konania, čo sa prejavilo tak, že krajský súd právnenému zástupcovi žalovaného 1 akceptoval jeho dôvod práceneschopnosti aj napriek tomu, že jeho advokátska kancelária mala k dispozícii možných „substituentov“ (správne má byť zrejme substitútov, pozn.), čím by sa predišlo odročeniu pojednávania.

Ďalej je sťažovateľ toho názoru, že vyčíslenie trov konania zo strany žalovaného 1, ktoré následne bolo všeobecnými súdmi aj priznané, je prinajmenšom odporujúce dobrým mravom a zásadám vyplývajúcim z advokátskej tarify. Ide totiž o neštandardné a nespravodlivé priznanie trov konania vzhľadom na predmet sporu a reálne uskutočnené právne úkony právneho zástupcu, a to aj v súvislosti s postupom sťažovateľa, ktorý urýchlene po oboznámení sa s novými skutočnosťami po podaní žaloby pristúpil k jej späťvzatiu.

Sťažnosť je podľa názoru sťažovateľa podaná v zákonnej dvojmesačnej lehote.

Napokon sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa – ██████████ (...) na súdnu ochranu zaručené čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Okresného súdu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn.: 4C/53/2015-98 zo dňa 12.9.2016 a uznesením Krajského súdu Trenčín sp. zn.: 17Co/480/2016-125 zo dňa 26.4.2017, porušené bolo.

2. Zrušuje sa uznesenie Okresného súdu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn.: 4C/53/2015-98 zo dňa 12.9.2016 a uznesenie Krajského súdu Trenčín sp. zn.: 17Co/480/2016-125 zo dňa 26.4.2017 a vec sa vracia Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie podľa ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd Trenčín povinný vyplatiť k rukám právneho zástupcu sťažovateľa: JUDr. Marián Ševčík, CSc., advokát, Nezábudková 22, 821 01 Bratislava, nasledovne:

a, 2 x režijný paušál = 8,84 eur $8,84 \times 2 = 17,68$ eur

b, 2 x právny úkon = 143 eur ... $143 \times 2 = 286$ eur

Celkovo trovy právneho zastúpenia: $17,68 + 286 = 303,68$ eur.“

II.

3. Z uznesenia okresného súdu č. k. 4 C 53/2015-98 z 12. septembra 2016 vyplýva, že konanie bolo zastavené a žalovanému 1 bol voči sťažovateľovi (ako aj voči ďalším dvom žalobcom) priznaný nárok na náhradu trov konania.

4. Z uznesenia krajského súdu č. k. 17 Co 480/2016-125 z 26. apríla 2017 vyplýva, že ním bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 4 C 53/2015-98 z 12. septembra 2016 vo výroku o nároku žalovaného 1 na náhradu trov konania, pričom zároveň bol žalovanému 1 priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Podľa konštatovania krajského súdu z obsahu spisu je zrejmé, že žaloba bola vzatá späť bez uvedenia dôvodu, teda k jej späťvzatiu nedošlo pre správanie žalovaných, ktorí preto nenesú procesné zavinenie za späťvzatie žaloby. Skutočnosť, že pojednávanie

nariadené na 21. apríl 2016 bolo zrušené pre práceneschopnosť právneho zástupcu žalovaného 1, nijako neovplyvnila hospodárnosť konania, pretože strany boli včas informované o odročení pojednávania a žiadna sa na pojednávanie nedostavila. Ani oznámenie zmeny sídla žalovaného 1 na pojednávaní 7. septembra 2016 nemalo žiadny vplyv na hospodárnosť konania.

5. Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie okresného súdu č. k. 4 C 53/2015-98 z 12. septembra 2016 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 17 Co 480/2016-125 z 26. apríla 2017 vo výroku o priznaní náhrady trov konania žalovanému 1 nadobudlo právoplatnosť 5. júna 2017.

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

8. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

9. Sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie krajského súdu č. k. 17 Co 480/2016-125 z 26. apríla 2017 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 4 C 53/2015-98 z 12. septembra 2016 v napadnutom výroku nadobudlo právoplatnosť 5. júna 2017. Z tohto dôvodu sťažnosť odovzdanú na poštovú prepravu 3. novembra 2017 treba považovať za oneskorene podanú. Opačné tvrdenie sťažovateľa je v rozpore so zistenými objektívnymi skutočnosťami.

10. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2017